

Strom života

Rožnov, Střítež, 9.11.2014

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Kol 1, 15 – 23

Text: Gn 3, 22 – 24 *I řekl Hospodin Bůh: "Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky." Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s mihajícím se plamenným mečem, aby strážili cestu ke stromu života.*

Zj 22, 13 *Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaže těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.*

Dnešní kázání bude spíše takovou meditací nad různými biblickými texty. Ale nemusíme vnímat poselství evangelia jen ze slyšeného slova. Celé bohoslužby i bohoslužebný prostor nás může vést k vnitřnímu ztišení a vlastnímu přemýšlení před Hospodinem.

Zpívali jsme: Z přetěžkého kříže, který nesl Pán, strom života stal se, plody obtěžkán. Spojení **kříže** a **stromu** ze zajímavé. Kříž jako symbol známe dobře. Kde se ovšem vzal ten strom života? Strom života nacházíme v Písmu na dvou místech – na samém počátku v zahradě Eden a na samém konci v novém Jeruzalémě. V knize Genesis čteme, že člověk ztratil přístup ke stromu života, v knize Zjevení čteme, že k němu zase přístup získá. To, co je mezi tím, je cesta, nebo chcete-li Boží plán spásy, plán návratu ztraceného ráje. Člověk byl stvořen k životu s Bohem, ke svatosti, k životu v ráji. Ale lidská nevěra vůči Bohu způsobila, že v žádném ráji nežijeme. Lidé se Bohu vzepřeli. Proto mají vstup do ráje odepřen. Nemohou jíst ze stromu života. Člověk porušil svůj vztah s Bohem, a svět přestal být rajskou zahradou. Rajská zahrada je totiž ideál, je to dokonalost. Ovšem ten ráj, ten ideál kvůli tomu nepřestal existovat, pouze lidé do něj nemají se svou hříšností přístup. Hřích tam totiž nemá místo. Protože v okamžiku, kdy by se tam objevil, přestal by ráj být rájem. Proto bible mluví o potřebě očistění, odpuštění, obrazně o vyprání, zbělení lidského roucha. A tak čteme v knize Zjevení: „Blaže těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.“ Je to v bibli vlastně poslední Ježíšovo blahoslavenství. O tom, jak dojít očistění, odpuštění a smíření s Bohem, o tom je vlastně celá bible.

Poslední blahoslavenství v Písmu je uvozeno slovy zjeveného Krista: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Je to slovo, které jako svorka objímá a zahrnuje celou bibli od počátku až do konce. Kdo dočte až sem, dozví se, že vše, co dosud četl, bylo o Kristu, z něj vycházelo, kolem něj se točilo a k němu cílilo. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec, říká zjevený Ježíš.

Začněme tedy od toho počátku. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ Je to slovo, kterým Bůh stvořil člověka k **obrazu** svému. Bylo to dobré Boží slovo a Bůh viděl, že vše, co skrze něj učinil, je dobré. Ale Adam - člověk, ten Boží obraz v nás zničil. A tak ten Boží obraz je potřeba obnovit. Znovu namalovat. Proto přišel na svět Kristus jako nový pravý člověk. Epištola Koloským o něm říká: „On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.“

Jak bolestně Bůh obnovuje lidskou důvěru! Jak těžce zápasí o to, aby obnovil svůj obraz v nás! Nepřichází trestat, nepřichází, aby soudil. Staví nám před oči kříž, utrpení Božího Syna, abychom jeho lásku viděli. O zakladateli obnovené Jednoty Bratrské, hraběti Mikuláši Ludvíku Zinzendorfovi se vypráví, že na něj hluboce zapůsobil portrét Krista s trnovou korunou v düsseldorfské galerii. Pod obrazem byl nápis: „To jsem udělal já pro tebe, co uděláš ty pro mne?“ Kříž je ponižující, ba pohoršující způsob Božího vyznání lásky k člověku. Bůh tímto způsobem říká: Tak tě miluji, že jsem dal svého jediného Syna, abys ty, člověče, nezahynul, ale mělš život věčný. A jinde čteme: Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.

A tak v Kristu se setkáváme s Bohem v jeho pravé podobě. Vidíme Boha ne jako soudce, ale jako spasitele. Však také prvokřesťanský kryptogram v podobě **ryby** znamená: Ježíš Kristus, Boží Syn Spasitel. Symbol ryby ukazuje na Kristovo dílo spásy. V Kristu Vidíme Boha ne jako toho, k němuž musíme vyšplhat po nějakém **žebříku** do nebe, ale jako Boha sestupujícího do lidské bídy, jak to zažil i Jákob v Bét-el a nazval to místo „Dům Boží“. I Mojžíš podobně zažil Boží blízkost a Boží přítomnost, když se setkal s Bohem v podobě **hořícího keře**. A uvědomil si, že stanul na půdě, která je svatá.

Všechny tyto obrazy Boží nás upomínají na to, že Bůh se vytrvale snaží s námi navázat kontakt, obnovit obecenství lásky a důvěry. Je to Boží iniciativa, která v nás probouzí víru a otevírá nám znovu přístup ke stromu života. Není to naše úsilí, naše snaha o dokonalost a svatost, ale Boží milost a Boží povolání k víře. Apoštol Pavel

zdůrazňuje Galatským křesťanům, že k Bohu se nedostaneme skrze vlastní úsilí, ale pouhou vírou v Krista ukřižovaného. Píše: „Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná. Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!“ Kristův kříž, to je demonstrativní vyjádření Boží lásky. Pro tehdejší židovstvo zcela provokativní a pohoršující. Apoštol to ví, když říká: „My kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.“

Ta Boží moc, která vychází z Krista, je mocí k novému životu pro ty, kteří Krista přijali a věří v jeho jméno. Tak to píše evangelista Jan: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.“ To, že jsme se zrodili z Boha, vyjadřuje i další biblický obraz. Obraz **vinného kmene** a **ratolestí**. Kristus říká: „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti.“ Sílu k životu bereme z Krista, z jeho milosti. To si připomínáme, zpřítomňujeme a prožíváme pokaždé, když jsme pozváni ke stolu Kristovu, jíme chléb a pijeme **kalich**. Tím také zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Zvěstování evangelia se tak děje dvojím způsobem – kázáním slova Božího a vysluhování svátostí. Jde o dvě podoby slova. O tak říkajíc „slyšitelné“ zvěstování a „viditelné“ zvěstování evangelia. Proto má i bohoslužebný prostor dva středobody: kazatelnu a stůl Páně. K někomu Bůh promlouvá více skrze slyšení, k jinému spíše skrze vidění a prožívání. Ale pokaždé je to třeba vnímat jako Boží snahu navázat s námi kontakt, podat nám pomocnou ruku a pozvat nás na cestu víry.

Ten, kdo zaslechne toto Boží pozvání, uvěří Boží lásce, a – řečeno symbolickou řečí knihy Zjevení – vypere své roucho v krvi Beránkově, tomu se otevře přístup ke stromu života a do bran města, do bran toho nového Jeruzaléma, totiž toho ztraceného ráje.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, to co my jsme pokazili a porušili, ty jsi přišel napravit. Dokázal jsi svou lásku k nám, že když jsme ještě hříšníci byli, ty jsi umřel za nás. Dej, ať si tvou obět' neustále stavíme před oči, abychom nikdy nezapomněli, co jsi pro nás učinil.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že stále svou církev svoláváš a stavíš se do našeho středu se svým slovem: „Pokoj vám.“ Prosíme tě, dej, ať tě dovedeme spatřit očima víry a necháme se ujistit o tvé lásce slovem evangelia i svátostmi. Prosíme tě za tvou církev na tomto místě, dej, aby tvoje přítomnost mezi námi byla patrná i pro ty, kteří jinak církevní řeči nerozumí a nechápují. Prosíme tě, otevírej oči slepých i uši hluchých. Uzdravuj nemocné, ochromené, vysvobozuj svázané, spoutané všelijakými posedlostmi a ovládané cizí mocí. Potěšuj zarmoucené a dávej naději zoufalým a rezignovaným. Dej, ať tvoje církev vydává světu svědectví o naději, která je v tobě, o tvé vládě nad stvořením a o tvém vítězství nad silami zla. Amen.*